

ловѣха презъ зимата много зайци. Старецътъ имъ поставяше примки, капани и разни хитро уплетени клупове, а Бѣгчо ги ловѣше направо съ жбитѣ си.

Като заобиколи харманитѣ, Братанъ се приготви за гонитба на зайцитѣ. Приблѣжи той до хармана чукне съ тоягата по земята, плесне съ рѣце и почне, да прѣхти сѣщо като подплашенъ конь. Въ първитѣ два хармана нѣмаше никой, а въ третия бѣрзо се мѣрнаха две зайчи сѣнки и изчезнаха. „Ахъ, дяволи проклети, тържествувахе старецътъ, като продължаваше да обикаля.

И чудна работа, наистина — всѣки пѣтъ се повтаря едно и сѣщо: толкова зайци вече подплашва той съ Бѣгча, а тѣ и не искатъ да знаятъ — всѣки день сѣ се на това мѣсто; избѣгатъ въ полето, па иди ги гони. Гони ли се вѣтъръ въ полето! Ама чакай, той ще ги примамѣ къмъ рѣката, а по-нататѣкъ ги чакатъ Бѣгчовитѣ жби...

Братанъ обиколи хармана и почна да се спуска отъ горичката къмъ рѣката. Той не можеше да разбере, защо Бѣгчо, който винаги търчеше срещу него, тоя пѣтъ стоеше като виновенъ на едно мѣсто и го чакаше. „Бѣгчо, какво правишъ ти?“ Кучето слабо изквича. Предъ него на снѣга лежеше на грѣбъ младо зайче и безсилно удряше лапкитѣ си. „Дръжъ!“ — завика Братанъ. Бѣгчо не мръдна. Като дойде поблизу, Братанъ разбра, каква е работата: младото зайче лежеше съ счушено предно краче. Братанъ се спре, свали шапка и проговори; „Ето каква била работата, Бѣгчо!“...

— Гледай, какво нещастие!... чудѣше се старецътъ, като се навеждаше, за да разгледа по-добре беззащитното зайче. Я го вижъ, какво се е ухитрило! И съвсемъ още мѣничко!... Зайчето лежеше на грѣбъ